

„Stefan közel egy órán át lovagolt Szellőn, majd visszatért a palotába. Vajon mit szólna az anyja, ha megtudná, hogy nem fogadta el Jelena meghívását? Egy hölgy meghívta őt, ő pedig azt felelte neki, hogy inkább lovagolni megy. Ahogy rádöbbsent a tapintatlanságára, elpirult szégyenében.

Jelena sebesült kismadárként nézett rá azzal a hatalmas fekete szemével. Még, hogy lovagolni fog! Egy lány, pláne egy olyan lány, aki nem ért a lovakhoz, hogyan is érthetné meg, hogy a lovakat minden nap át kell mozgatni. Rujica talán megértené, mert vele sokat lovagoltak együtt már kicsi gyerekkoruktól fogva... Ahogy eszébe jutott Rujica, nagyon elszomorodott.

Stefan letért a városi főútról és egy zöldellő völgyben folytatta az útját. A palota mellett, illetve a városban található templomok egytől egyig az ortodox egyházé voltak. Ahhoz, hogy odajusson a katolikus templomhoz, le kellett térnie a főútról. Abban az évben korán érkezett a tavasz. Töretlenül haladt tovább a buja természetben, a rügyező, üde fák között. Előbb a templom harangtornya tűnt fel. Magát a templom épületét eltakarták a fák dús lombjai. Nem sokkal messzebb feltűnt egy kétemeletes ház. Bizonyára ez volt az a ház, amelyben Jelena és a nagybátyja megszállt. Egyetlen lélek sem látszott a közelben. Stefan bevezette lovát a templom mögötti istállóba, és kikötözte. Aztán belépett a templomba.

Ez az épület sokkalta pompásabb volt, mint a boszniai templomok. Az oltár előtti részt hosszú szárú fehér virágokkal díszítették fel. A falakon aranyozott ikonok lógtak. Bódító szantálfa illat lengte be a templom belsejét. Egy harangozó éppen a réz gyertyatartókat fényesítgette. Stefan megkérdezte a harangozótól, hogy hol találja Jelenát és a nagybátyját. A férfi rámutatott egy épületre a templom közelében. Stefan lassan, komótosan elindult az épület felé. Bekopogott, majd várt egy kicsit. Nem nyitottak ajtót, így hát Stefan

megkerülte az épületet, és a hátra ment. Aztán ismét visszasétált a bejáráthoz, és az ajtó előtt lézengett. Megfogta az ajtón levő vaskopogtató zsinórját. Mielőtt még bekopogtathatott volna, vagy meghúzhatta volna a madzagot, kinyílt az ajtó. Belépett. Alaposan körülnézett a tágas kövezett előszobában. Senkit sem látott. Elindult az egyik szoba felé, ami leginkább egy nappalira emlékeztette őt. A szoba ajtaja kissé nyitva volt. Bedugta a fejét, és belesett. Különböző hangokra lett figyelmes. Valami különös nyögés... és mély, szenvedélyes sóhajok... Arra gondolt magában, hogy talán valami baj történhetett, ezért lassan elindult a hangok irányába. Eleinte semmit sem látott a lefüggönyözött, homályos nappaliban. Aztán, amikor szeme hozzászokott a fényviszonyokhoz, észrevette a fotelban ülő Monsignorét, és az ölében egy nőt. Stefan szinte sóbálvánnyá vált döbbenetében, azt sem tudta, mitévő legyen. Attól félt, ha megmozdul, észreveszik, ezért lélegzetvisszafojtva várt.

A Monsignore és az ölében levő nő olyan önkívületi állapotba kerültek, hogy fel sem tűnt nekik, hogy a helyiségben más is tartózkodik rajtuk kívül.

Stefan szörnyen meglepődött, hogy ilyen helyzetben találta az idős, mély tiszteletnek örvendő Monsignorét, aki alig egy nappal korábban a vallásról és az erkölcsről prédikált neki, és arról faggatta, hogy szokott-e gyónni. Stefan ezerszer is megbánta, hogy belépett ebbe a szobába.

A nő felhajtott szoknyájában arccal a Monsignore felé fordulva ült, mintha lovagolna. És ugyanúgy hullámozott le-fel, mintha lovagolt volna. A Monsignore is feltúrta hosszú reverendája szegélyét, és templomi díszruházata alól kivillant szőrös és meztelen lába. A férfi beleásta fejét a nő mellébe, így nem vehette észre Stefan jelenlétét. Mindketten egészen elmerültek a szeretkezés nyújtotta élvezetekben, így nem hallották meg, amikor újabb látogató érkezett a szobába. A nő arcát eltakarta a derekáig leomló hosszú fekete hajkoronája. Éles sikolyokat hallatott, ahogy a férfi harapdálta a mellét,

és fojtott hangon azt nyögte, hogy „még... még”. Fejét erőteljesen dobálta jobbra és balra, és közben dús fekete hajzuhatagja ide-oda repült.

Stefannak földbe gyökerezett a lába, és ambivalens érzések kavarogtak benne, hiszen önkéntelenül is szemtanújává vált egy olyan jelenetnek, amire nem számított. Egy ideig tanácstalanul és mozdulatlanul ácsorgott. Félt megmoccanni, ám azt is tudta, nem maradhat ott tovább. Lassan, nesztelenül, lábujjhegyen lopakodva elindult kifelé a szobából. Egyszerre csak megreccsent a parketta a talpa alatt. Ha nem esik pánikba, és nem kezd el fejvesztve menekülni, talán nem megy neki az asztalnak. Ám nem így történt, és nekicsapódott az asztalnak. A Monsignoréval szeretkező nő oldalra fordította a fejét, és kíváncsian ránézett. Stefan meglátta, hogy a hosszú fekete hajzuhatag nem mást, mint Jelenát rejtette. A lány fekete szeme megvillant a homályos szobában.

-- Jelena! – kiáltott fel Stefan, akinek hangja egészen idegenül csengett.

Sarkon fordult, és széleseben kiviharzott a szobából, majd végigszaladt a folyosón, és kilépett az épületből. Az istállóba sietett, eloldozta a lovát, felpattant a hátára, és megsarkantyúzta Szellőt. Sebesen vágatva távolodott. Csak úgy porzott az út utána... A völgyben lakó emberek látták, amint egy lovas villámként elsuhant.”